

QUI SÓC JO PER A TU?

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Ens trobem reunits en nom de Jesús. Sentim la seva presència molt més fonda que si el tinguéssim físicament al davant, i ens ressona la seva promesa: «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Jesús mira fit a fit cadascun de nosaltres i ens diu: «Qui sóc jo per a tu?». És la gran pregunta que ens fa d'un a un personalment amb un xiu-xiueig de veu, amb un to sense exigència, que ens deixa lliures, però que demana una resposta.

En aquest cas és veritat que la pregunta és més important que la resposta. La pregunta és clau, pal de paller, eix vital, que ens vindrà a la memòria en moments importants o que ell ens la tornarà a fer per assegurar-nos a nosaltres mateixos on som o on no som.

Una resposta podria ser la del passota: «I a mi què m'expliques?». Una altra podria ser la del nihilista: «Per a mi, tu no ets res ni ningú». Una altra podria ser la de qui se sent centre del món: «Ah!, però és que hi ha algú més interessant que jo mateix?». Una altra la de qui se sent desprevingut: «No ho sé». Siguem sincers, malgrat la nostra bona voluntat, alguna vegada o altra hem respost una mica totes aquestes coses que ara ens semblen exagerades o potser ho hem contestat amb fets i no amb paraules quan no som coherents entre allò que diem i allò que fem.

«Qui sóc jo per a tu?». Ens quedem en silenci. Ell no demana que li responguem de seguida. Voldríem dir respostes com «Tu ets el meu tot. Ets aquell que, sense tu, no sóc ningú. Ets el centre de la meua vida». Paraules que davant la nostra pròpia vida ens rellisquen als dits. Desig immens, certament; però del qual ens sentim avergonyits al final del dia.

«Qui sóc jo per a tu?» ens pregunta per tercera vegada, talment com li va preguntar a Pere tres vegades si l'estimava, a la vora del llac. El nostre silenci és fa més intens, que no vol dir buit, sinó que ens connecta amb el fons de nosaltres mateixos. Pere contesta agosarat a la pregunta: «Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu». Tomàs contestarà després de la resurrecció: «Senyor meu i Déu meu».

Jo continuo en silenci, quieta, serena, fent ràpel en la cova de la meua foscor. En el fons del fons m'adono que ell m'hi espera, que ha arribat abans perquè sempre hi ha estat, sempre hi és. No és una sorpresa per a mi, sinó un descans. Aleshores és quan contesto a la pregunta: «Tu ets el qui ets i jo només sóc en tu».